

## Adventsgedonke

Omm Sunndaach omm Stommdisch seet uff oomol de Karl: Saat emol, ihr Männer, moont ihr, e Migg hädd Verstand?

De Schorsch unn isch, mir hawwe uns oogeguggd, weil merr nitt wussde wasser wollt.

Doo seeder nochemol: Moont ihr, e Migg hädd Verstand?

De Schorsch hott de erst widder soi Sprooch gefunne: E Migg unn Verstand, ei doode-foo habb isch noch nie ebbes geheerd.

Unn isch frooch: Wie kimmsden uff su ebbes, e Migg unn Verstand?

Dess muss isch eich verzähle, seet de Karl, also im Summer unn im Herbst hawwe merr joo effders mol Migge, eischendlich sinns joo Fliesche, in de Wohnung. Awwer ewe um die Zeit isses nitt su gons normal. Mir hadde oo, unn die hott schunn wochelong in de Kisch unn omm Essdich erumgemachd. Vor zwaa Woche habb isch se fonge wolle, awwer isch habb se nitt kriecht. No ja, unn donn habb isch gedenkt, su long werrd die nimmi mache unn habbse in Ruh gelosse. Omm letzde Dunnersdaach hadd die Fraa noochmiddaachs zum Kaffee zwaa Schdiggelscher Weihnachtsstolle abgescnidde unn hottse uff enn Deller geleschd. Jeder vunn uns hott sich oons genumme, awwer uffem Deller war halt noch e bissi Puderzucker. Unn schunn iss die Migg ookumme unn hott vunn dem Zucker genaschd.

Druff de Schorsch: Dess iss doch normal vunn su ooner Migg, doo brauch die doch koon Verstand deferr.

Doo nitt, seet de Karl, awwer omm Freidaach middaach beim Esse kimmt doch uff oomol die Migg oogeflooch, setzt sich newer moin Deller unn guggt misch oo, als wollt se saache: Unn, ihr dut esse, awwer was iss mett moim Zucker? Die hott misch werklisch su oogeguggd wie emm Egon soin Hund. Wenn der bei uns iss guggder misch aach su oo, bisser e Schdiggellsche Flaaschworschd kriecht. Unn weil die Migg misch su oogeguggd hott, habb isch gemoond, aach su e kloo Diersche hott Verstand.

Isch waaß nitt, hott de Schorsch gesaad, awwer su ebbes wie dir mett de Migg kann oom eischendlich nor im Advent oifalle, weil donn werrds ruhischer iwverall unn merr hott Zeit zum Noochdenke unn zum Frooche.

Iwver was willsden noochdenke, Schorsch?, habb isch enn gefroochd.

Ei iwver su monsches, seet de Schorsch, wissderr, warum mir aach schunnemol zum Knecht Ruprecht Hons Muff gesaad hawwe? Odder seit wonns bei uns Adventskränz gewwe dut? Odder dut ooner vunn eich wisse, seit wonn Crissbeem im Haus uffgestelld werrn? Kimmt dess vunn de alde Germane? Aach deet isch gern emol wisse, warum bei uns onn Weihnachde su vill geschenkt werrd, unn noch su e paar Sache.

De Karl hott geniggd. Dess iss gut, unn wennde dess wisse dust, dusdes aach uns verzähle, misch deets nemlich aach indressiern.

Isch saach: Wennde nitt weiderkumme dust mett dene Bischer, die de dehoom host, dusde onn Weihnachde doi Enkelscher frooche, die saache derrs donn.

Ja, moont de Schorsch, weil die uff dene Ei-Fone alls driwverwische unn die Dinger dun dene Antwort gewwe. Awwer Karl, was issen jetzt mett eierne Migg?

De Karl war gons traurisch. Mir hadde uns halt onn se gewehnd, awwer grad gessdern hottse doot uff de Fensderbonk gelee, Fieß nooch owwe, unn doo habb isch se genumme, habbse uff e Kadoffelschal geleschd unn habbse im Bio-Oomer beigesezt. Jetzt konnse wenischdens noch e bissi ferr Öko-Strom verwend werrn.

Ja, saach isch, su Sache kenne oom halt nor im Advent oifalle.

Weil merr mieh Zeit hott, seet de Karl

Eiern Honnes.